ილია ჭავჭავაძის აჩრდილს

დროშა ხარ სისხლში
ამოვლებული,
უღელდეგული ხალხის იმედად,
დიდო აჩრდილო, ხმალი ხარ მტრის წინ
ამოღებული,
რა დაგვიბარებ შარავანდედი შენ ხარ ივერთა!
წარბშერჭმით მდგარო,
სევდით მღიმარო,
შუბლსა და მკერდზე ხელებს იფარებ,
ალბათ გსურს წყლული რომ დაგვიმალო! მდინარეებზე ბაბილონისა
წყლული, რომელიც უყივის კრწანისს ცრემლით სტიროდა შენი
თაობა,
ჩვენი ვაება, ჭირი ნაღველი!
ვერ გარეცხს სირცხვილს ჩვენი სიმწარის სწყუროდა შუქი ალიონისა,
თვით წარღვნის დალი გადამწარღვნელი. სძულდა ცხოვრება
მდგარი ჭაობად.
ბევრი უნახავს შენს ნაბადს წ:-:იმა,
ქარი და ყინვა, დრტვინვა და ზარი...
ტვირთი მაგ მხრებმა არ დაიმძიმა მდინარეებზე ახალ
ქართლისა
და არც მაგ შენ გულს დაეტყო ბზარი. სამშობლოს სულის
სიცოცხლეს
ქართლის აზრი და სიმღერა იყავ, ვმღერით,
დროშა მღელვარი, ტარ–უკრთომელი, და წინამორბედს დიდ
სიმართლისას
მისთვის სიცოცხლის ბეწვი გაიყავ, მდუღარ ცხოვრებით
გადიდებს ერი!
უფრო მეტის ღწვის იყავ მდომელი! ჩვენ გვზრდიდა შენი ნიჭის
ნაშუქი,
კლდეკაცი იყავ, კლდეს შეედუღე. შენს სისხლის წვეთში
სული ჩავაწეთ,
უკვდავებასთან ხარ წილდებული, ბაზალეთური იგი ჭაბუკი
შემარყეველი სინედრიონის, ხომ შენც გაზარდე, შენ,
ჭავჭავაძემ!
სალიტანიე, სანატრიონი,
თავი ერისა, რა დიდებული: გონების ბნელი და
სიღარიბე
ქუხილის ენით მოლაპარაკევ, წყალს გავატანეთ,
წელთა– ნათლისმდებელო, იცი, ვინა ხარ:= –

მრავლობას,
რუსთაველის სიმს,
წყლულს
კრწანისის საფლავს,
თამარის ნათელს, –
შთამომავლობას,
შენთან ვინახავთ!
გვაჩვენე,

დახვრეტილ შუბლზე
რომ გვარიდებ
და გვიფრთხილდები
ნუ შეგვიცოდებ, ახლოს
დაგვწვას, დაგვდაგოს,
ცეცხლი
შეგვინთოს!...